

“Espanya no està preparada per a articular res de diferent al ‘café per a tothom’ ”

Oriol Pujol Ferrussola (Barcelona, 1966) és portaveu del grup Convergència i Unió al Parlament de Catalunya i un membre de primera línia de l'actual direcció de CDC.

JORDI PLAY

Després de totes les declaracions que hi ha hagut aquest estiu, quina reacció política hauria de tenir Catalunya, si finalment hi ha una sentència adversa a l'Estatut per part del Constitucional?

—Primer de tot, la reacció no ha de ser només política, tot i que sí que ha de ser gestada per les organitzacions polítiques. Ara, abans de parlar de la reacció, si escau, cal denunciar el desori que ha significat això del debat de manifestacions preventives sí o no... Ha estat una mica trist, el desgavell del govern de Catalunya. Perquè els principals gestors de les incongruències han estat els membres del govern.

Potser és una tònica a la qual alguns ja s'han acostumat, però jo em nego a

considerar-ho normal. Tenim un govern que no sap on va en una qüestió tan determinant per al país, amb les declaracions de Carod, de Saura... Un govern que no sap quina resposta donar i que ens aboca a la dinàmica que volíem deixar, la de pidolar i demanar a través del 150.2 de la Constitució. Precisament amb l'Estatut volíem deixar de fer allò que veiem fer.

Dit això, la reacció creiem que ha de ser contundent, clara i no només política. En aquest sentit jo celebri que hi hagi entitats i associacions que vagin entenent que això afecta l'arrel del país i com s'articula amb l'estat. Per tant, qualsevol reacció ha de ser tan unitària com sigui possible, però, sobretot, ha de sobrepassar la línia estrictament políti-

ca, en què el Parlament ha de tenir un paper clau.

—Vistes les dificultats que hi ha hagut a Catalunya per establir acords unitaris, com es fa això?

—Malgrat la dificultat, s'ha d'intentar. Per exemple, serà difícil d'actuar amb el PP, que és el que presenta el recurs. I jo aventuro que sempre trobarem un Partit Socialista protegint Zapatero i protegint una sentència dictada, en gran part, per membres designats pel Partit Socialista. Per tant, ja sabem que la unitat serà difícil, però jo entenc que ho hem d'intentar.

—Al voltant de quin concepte cal cercar aquesta unitat?

—No vull entrar en el detall que pugui debilitar la possible unitat que nosaltres volem. Però allò que ha de possibilitar la reacció és que en el fons s'hauria posat en dubte un pacte entre Catalunya i l'estat, i caldria una posició clara i contundent del poble de Catalunya. Si cal fer-ho reclamant l'Estatut del 30 de setembre, o el que va referendar el poble de Catalunya... No vull entrar en aquests matisos que poden enterbolir el consens. Però és clar que dotze persones acaben potinejant un procés de pacte entre l'estat espanyol, el poble de Catalunya i el seu parlament.

—Sigui com sigui la reacció, després què podria canviar en la praxi política de CiU per mirar de millorar l'autogovern català?

—No avançaré dinàmiques en les quals esmercem molts esforços, a fi d'establir com caldria continuar engruixint la voluntat de fer un projecte de país, que és allò a què respon l'objectiu de CiU.

Sigui com sigui, tot plegat té una virtut, posats a buscar-ne. Una sentència que poc o molt retalli l'Estatut posa en evidència que aquest no era el camí. I que Espanya no està preparada per a articular, malgrat els cants de sirena, res

de diferent al *café per a tothom*, com s'ha demostrat amb el finançament, el mes de juliol.

Per tant, per tancar aquella etapa —per a entendre'ns, la del *peix al cove*— vam entrar en aquesta fase del nou Estatut, en la qual vam posar totes les cartes sobre la taula. Però és una via que no ha donat fruits. Així que tanquem una etapa, i alhora una manera de fer política i d'articular-nos amb Espanya. Per tant, això ens obliga a reaccionar i a articular-nos amb Espanya d'una forma diferent. Ara, el detall d'aquestes coses? Home, permeteu que no ens aventurem tant, perquè encara hi ha moltes incerteses, començant per una sentència que encara que s'ha de produir.

Ara, la sentència té una part positiva i allisonadora: ens mostrarà fins on ens permet d'arribar Espanya, respecte a les nostres aspiracions.

—Comencem curs polític, el darrer de la legislatura a Catalunya. Què n'espereu?

—Crec que serà complicat per diversos fronts. El primer, el que acabem d'esmentar. Aquestes dues darreres legislatures han estat marcades pel debat estatutari. Ara, els mesos vinents, se sabrà si és mascle o femella. Hi ha qui diu que CiU, tant en el finançament com en la sentència, només espera un cataclisme que faci caure el tripartit... No, no. CiU veu molt clar que, malgrat que això és tan determinant, el tripartit no caurà. Aquí hi ha legislatura fins al final. I si poden, estem convençuts que intentaran repetir tripartit.

Hi ha més problemes. Un problema molt complicat, que alguns han volgut esquivar refugiant-se en la negociació del finançament, és la gestió dels efectes de la crisi econòmica. I això sí que serà determinant. Entrem en un curs en què es veuran les crues conseqüències socials de la crisi. Hi haurà milers de persones amb molta menys confiança, amb molt menys futur. Això es farà evident. Per tant, molta de la gestió política anirà encaminada cap aquí: com reaccionar ara i a llarg termini.

I per part nostra, no només entrarem en el terreny de la denúncia que les coses no es fan bé, ni aquí ni a l'estat, sinó també i principalment en el terreny de la proposta. Volem fer arribar un missatge que hi ha opcions per a sortir-nos-en.

Amb sacrificis, amb decisions dures i potser impopulars, però que podrien permetre, si es prenen, de sortir abans de la crisi.

Aquests dos pilars marcaran la legislatura. També hi haurà un tercer element. Sempre que s'atansen unes eleccions, especialment per part dels partits que han definit la necessitat de *marcar paquet*, aquesta necessitat s'accentua. Si el tripartit és una màquina d'incongruències, un any abans de les eleccions, encara ho serà més. Els recels i les desconfiances es dispararan, tristament per al país.

—En quins aspectes es pot fer evident?

—Bé, tenim l'exemple recent de la llei d'educació, a la qual un dels tres partits del govern va considerar que no hi havia de donar suport; a més a més, s'hi va recrear pensant que allò li donaria rèdit electoral. És a dir, l'aprovació d'una de les lleis més importants de país no té el suport de tot el govern. Això és molt greu. En quants altres casos es veurà? Espero, per al país, que en el mínim possible.

Però, en una època magra per a les finances de les institucions públiques, sortiran espurnes a l'hora de decidir com es preserven els serveis bàsics. Sortiran espurnes. A més, hi ha un partit en unes àrees, un altre partit en unes altres. I el perjudicat acabarà essent el país. En el terreny de la llei electoral, per exemple, ja ho veiem. L'únic que sembla que té un punt de compromís és el conseller Ausàs, però noi..., no té ni el suport del govern. Els fronts en els quals les contradiccions del govern es faran més evidents aniran augmentant. I tot això agreujat per la crisi i la immediatesa de les eleccions.

Ara bé, CiU no viurà d'aquest soroll, sinó de les propostes que puguem presentar i de les iniciatives que creguem que calgui dur endavant.

—S'acosten les eleccions. També per a vosaltres. Aixecareu vets amb vista a aplicar allò de les *geometries variables*, per a poder governar?

—Un pot governar sol sense majoria absoluta, efectivament. La cosa important no és si es pot governar sol o no, sinó com. I CiU ho farà amb l'únic compromís de pactar amb Catalunya. I qui comparteixi això es trobarà amb

CiU, i qui no, no ens hi trobarà. Ara, ja adverteixo que si la gent del tripartit torna a sumar es repetirà el tripartit.

També dic ara que no hi haurà gaires proclames a favor del tripartit. Potser algú d'Iniciativa, però també tindran necessitat de marcar espai propi. És a dir, el tripartit és una gran màquina d'ocupar poder, però és tot menys una marca electoral. No sentirem: "Vota PSC, que repetirem el tripartit", o "Vota Esquerra, que tornarem a fer el tripartit". Això no ho sentirem. Malgrat que diguin que tenen un gran balanç de país. Això no passarà. Però insisteixo que, si poden, el repetiran.

Però atenció, hem de tenir prou musculatura, perquè ja hem tastat una altra experiència a Catalunya —en dosis petites—, però també l'hem tastada al País Basc. I és que ningú no pregunta al PSC si pactarà o no amb el PP. PP i Partit Socialista governen plegats a Euskadi per fer fora el nacionalisme de les institucions bàsiques. Per tant, necessitem guanyar prou bé, tant per a evitar una repetició del tripartit com una possible majoria entre socialistes i PP. Algú dirà que això és una bestiesa... Bé, fa un temps també ho era al País Basc. I la prova és que ja hi ha alguns fruits d'això: els socialistes i el PP van tancar un acord perquè el Consell de Garanties Estatutàries no tingués majoria de gent nacionalista. I això, per a un escenari de nou anys, que és el temps que dura el mandat dels seus membres. I amb el vist-i-plau d'ERC i d'Iniciativa.

—Així doncs, us imagineu a Catalunya una situació similar a la del País Basc?

—Sóc incapaç de reconèixer quin carai de projecte persegueix el PSC, més enllà d'ocupar el poder. Per tant, farà allò que sigui per ocupar el poder. I si ho han fet al País Basc, per què no ho han de fer aquí? Si ja han començat a fer tastets, amb el vist-i-plau de gent que es diu independentista, per què no ho han d'acabar materialitzant? Sobretot, després d'una sentència de l'Estatut en la qual ens podem trobar amb un Partit Socialista i un PP intentant fer-nos creure que l'etapa reivindicativa ja s'ha acabat i que cal girar full... Tant difícil és d'imaginar-se això?

Enric Rimbau